

Masarykovské jubileum

Za měsíc tomu bude už sto let od Masarykova narození. Při vpomínání se v nás sráží (nebo alespoň má srážet) spolu dvojí loajalita: k jedinečné osobě profesora Masaryka a – k tomuto státu. Ta druhá nás váže na malé pouze a intimní slavnosti. Je to škoda? Myslím, že není. Lidé by dnes byli ochotni „vzpomínat“ na Masaryka veřejně, pokud možno masově, manifestačně a s protestním pozadím. Masaryk by byl dobrou zástěrou, dobrou fangličkou, dobrý jménem, pod nímž by se mohli roztahovat cyničtí i upřímní a neuvědomělí kverulanté. Ale kdo bude vzpomínat v tichu a v pokoji? Komu stojí Masaryk za chvíli opravdového, vážného rozvažování? Komu zbude ještě něco podstatného z Masaryka, odečte-li svědomitě každé gesto, každý vedlejší politický záměr, každé veřejné zneužití? A což ještě, odečte-li i „tatíčka Masaryka“!?